

Okolo Lopaty na Dršťku

Rokycany žst.	365 m			pomník padlým
Muzeum na demark. Čáře	380 m	2,2	2,2	
Je největší nestátní vojenské muzeum v České republice. Nachází se v bývalém vojenském objektu . Muzeum bylo otevřeno dne 11. listopadu 1997. K přestřižení pásky došlo symbolicky v 11 hodin 11 minut, tedy v čase ukončení první světové války. Venkovní expozice muzea obsahuje více než 150 ks vojenské převážně pojízdné techniky z období druhé světové války a z poválečné výzbroje ČSLA a AČR. Součástí venkovní expozice je také ženijní, spojovací a protiletadlová technika, obrněné transportéry, tanky a výzbroj dělostřelectva. Vnitřní expozice obsahuje výzbroj, výstroj, dokumenty a uniformy československé prvorepublikové armády a jejího opevnění opevnění, Wehrmachtu, armády Velké Británie, USA a Sovětského svazu. Součástí je i část věnovaná holokaustu a II. odboji na Rokycansku. Výstava Přínos legionářů pro vznik Československa. Otevřeno je od 1.4. do 31.10. každý den od 9 do 18 hodin.				
odpoč. místo u rezervace	400 m	1,2	3,4	
Pod Kotlem	418 m	0,3	3,7	
studánka Pramen Krásky	450 m	0,3	4	studánka
rozc., rozhledna Kotel	533 m	1,4	5,4	
rozhledna zpět	575 m	0,6	6	

Volně přístupná rozhledna byla dokončena v roce 2014. Architektonicky zajímavý objekt ze dřeva i železa se tyčí do výšky 28 metrů a nabízí panoramatický rozhled. Jako z jediné rozhledny v západních Čechách odsud přehlednete všechna pozorovatelná pohoří – nedaleké Brdy, České Středohoří, Český les, Krušné hory a Šumavské vrcholky hor. Dobře je odtud vidět také zřícenina hradu Radyně. Pokud budete mít opravdu štěstí, mohli byste spatřit i vrcholky Alp. K lepší orientaci slouží na vyhlídkové plošině rozhledny panoramatické malované pohledy s popisky kopců, vesniček a měst. .

na žlutou	445 m	1,2	7,2	
Raková	480 m	0,8	8	pomník padlým

První písemná zpráva se váže k roku 1319 a mluví o Hrdyeboru a Budivoji z Rakové.

- kaple na návsi, barokní z první poloviny devatenáctého století
- pomník padlým v první světové válce
- kříž při rozcestí v severní části obce
- dub u Humlů, památný strom na zahradě u čp. 26

Potoky, háj.	446 m	2	10	
Neslívský ryb.	405 m	1,9	11,9	
Zarostlý a neudržovaný rybník ve kterém již deset let není možná ani koupel z důvodu velkého nánosů bahna a.				
Neslívský ryb., rozc.	405 m	0,5	12,4	studánka

Lesní železnice byla postavena v roce 1920 a sloužila přibližně 6 let při dopravě dřeva po kalamitě způsobené škůdci bekyní mníškou. Její trasa bývala dlouhá asi 6 km a měla rozchod 600 mm. Dopravu zajišťovala benzínová lokomotiva značky O&K typ L180 o výkonu 15 koní. Kalamita končila někdy kolem roku 1923 a železnice fungovala nejspíš do r. 1926. Jednalo se o úzkokolejnou železnici o rozchodu 600 mm. Vozy byly nejspíš klanicové dvounápravové, Vozy tahala benzínová lokomotiva O&K typ L180, dvouválec o síle 15 k a hmotnosti přes 4 tuny.

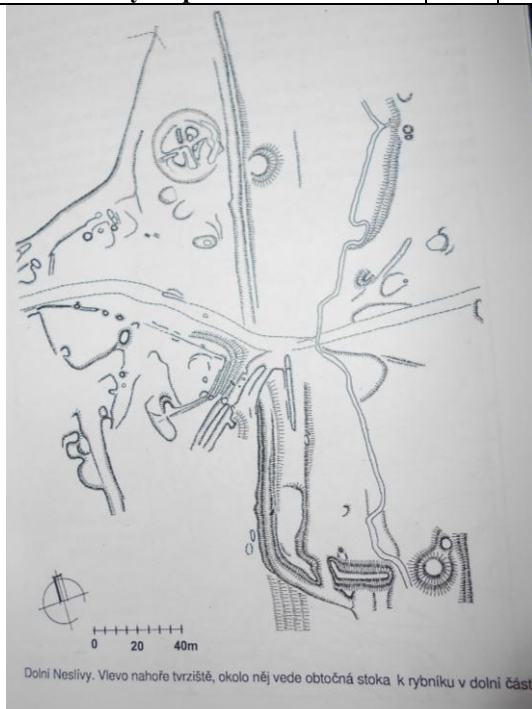

tvrz Neslív a zpět

395 m

0,7

13,1

R. 1361 jsou zmiňovány tvrz a obec Nestev, r. 1375 se v přídomku uvádějí už Neslív. Počátkem 15. stol. byla tvrz s vesnicemi Hořejší a Dolejší Neslív připojena k Lopatě, zanikly snad při dobytí hradu r. 1432, podle archeologických nálezů požárem. Stopy Dolních Neslív jsou soustředěny především na západním svahu údolí Rakovského potoka.

Pahorek tvrze kruhového tvaru je obklopen okrouhlým příkopem o průměru asi 32 metrů, z části zavodněným. Na pahorku tvrze se nachází křížová sonda amatérského archeologa F.X. France z roku 1880. Při této sondě nebyly nalezeny žádné stopy zdiva. Ke středověkému stavu asi také náležejí zdejší vodní díla, která vzbuzují respekt svoji mohutností : obtočná stoka rybníka a zejména jeho hráz.

modrá

385 m

0,8

13,9

Lopata, rozc.

428 m

0,2

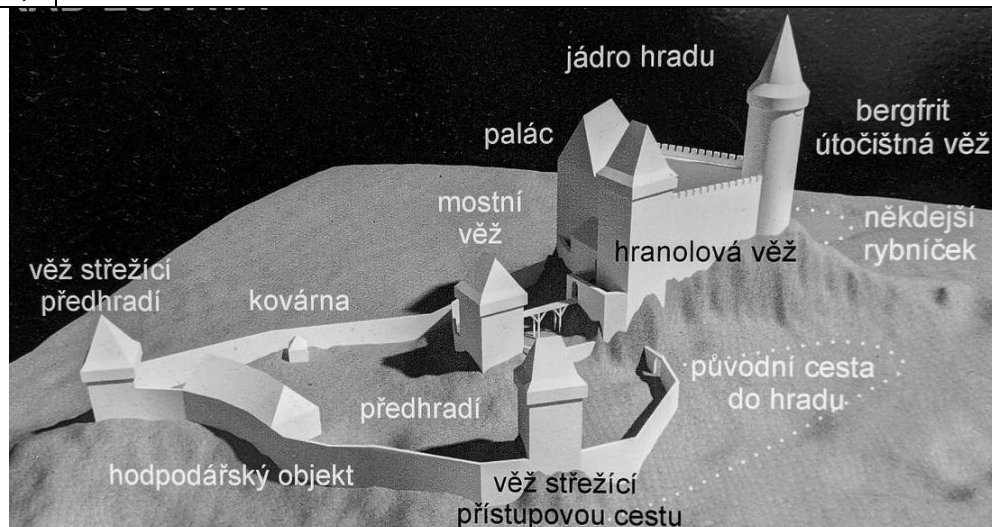
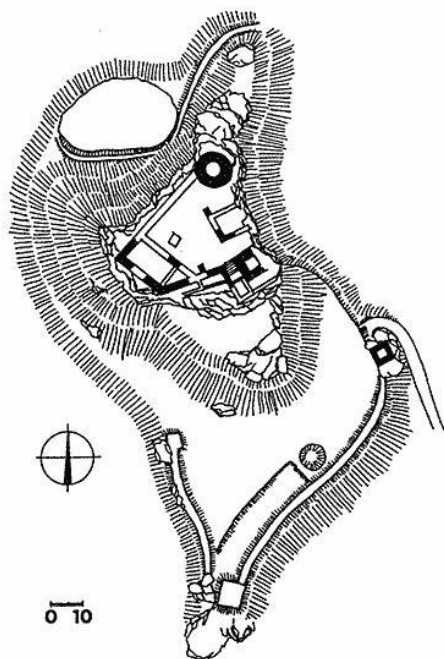
14,1

hrad Lopata a zpět

436 m

0,4

14,5

Založení hradu Lopata se datuje do 40. let 14. století pány z Litic. Jméno hradu postaveného na bulizníkovém suku vzniklo pravděpodobně podle tvaru hradní skály. *Poprvé byl hrad obležen a dobýván* v prosinci 1397 královským hejtmánem Prokopem. Hradu se totiž nejspíše lstí zmocnili lapkové, loupičci na cestách v okolí.

Podruhé byl hrad Lopata dobýván za husitských válek. Habart zvaný Lopata nejen že bojoval

proti kališníkům, ale s pomocníky loupil a plenil v širokém okolí hradu. Proto husitští vůdci Příbík z Klenové, Jan Zmrzlík ze Svojšína, Svojše ze Zahrádky, Jan Řitka z Bezděvic, lidé pana Menharta z Hradce a ozbrojenci z husitských měst Horažďovic, Sušice, Klatov a Domažlic přitáhli 27. října 1432 k Lopatě a začali hrad dobývat za pomoci dělostřelby. Pevný hrad byl ale úspěšně hájen a proto se husité rozhodli posádku vyležet. Obléhání se protáhlo až do února 1433, kdy strádající obránci sami hrad v noci zapálili a pokusili se probít z obklíčení. Téměř 40 jich však bylo pochyťáno, ovšem Habartovi se podařilo uniknout a zmizet. Vítězové po ovládnutí Lopaty hrad zbořili, aby se opět nemohl stát opěrným bodem katolíků nebo lapků.

Počátkem 80. let 19. století pověřil hrabě Arnošt František z Valdštejna F.X. France, aby začal systematický výzkum hradu Lopaty. Při odklízování sutí bylo nalezeno mnoho předmětů z období existence hradu. Nejvýznamnější nález byl učiněn v příkopu pod hradem, kde byly vykopány *zbytky impozantního gotického portálu*, který byl s doplněnými kusy znovu postaven na jeho bývalém místě v roce 1888. Portál, v současné době zbořený vandaly, byl vysoký 4 m a šířka ostění činila 180 cm. Díky rozsáhlému požáru, který postihl hrad v poslední fázi jeho života, tedy při onom posledním obléhání, vznikla jakási pompejská situace, kdy na hradě zůstal dochován obrovský sortiment vybavení, které zahrnovalo kromě obličejového poháru množství keramiky, dlaždic, železnou přilbu, součásti turnajového dřevce, kování štítu a velké množství militárií i dalších artefaktů, které souvisejí s běžným životem na hradě ve

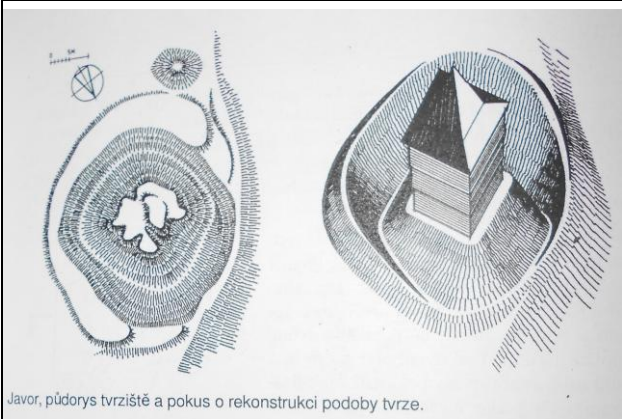
středověku. Výzkum měl také významný přínos pro poznání hradního schématu a objasnil jeho někdejší podobu. Cesta, po níž se přijíždělo k hradu, je ještě dnes zachovaná v 130metrovém úseku. Vedle, pod jižním svahem v předhradí procházela v těsné blízkosti strážní věžičky, vystavěné na malém bulžňákovém suku v jihovýchodní části předhradí. Za věžičkou vyústila na podhradní plošinu a zde se u paty hradní skály stočila zpět k severovýchodnímu nároží předhradí. Předhradí bylo obehnané pouze palisádovou, dřevěnou hradbou a poskytovalo dostatečný prostor pro umístění stájí, čeledníků a dalších hospodářskovýrobních objektů, taktéž postavených ze dřeva. Z předhradí již musel příchozí pokračovat pěšky na vyšší plošinu, kde vstoupil do mostní věže, jejíž poslední patro ústilo na most vedoucí do horního hradu. Konec mostu byl opatřen na straně hradu padací částí. Za ní se nacházelo úzké mezibraní, odkud ještě byla přístupná vrátnice vestavěná do nižší parkánové zdi. Velkým, již zmíněným portálem, vešel příchozí na nevelké hradní nádvoří. Vlevo stála velká, patrně patrová budova s podstřeším, která sloužila jako palác hradního pána. Na protilehlé straně střežily vstupní bránu a nejsnáze dostupnou severovýchodní stranu hradu dvě věže. Jedna hranolová a druhá kruhová. Mezi nimi stála ještě jedna nevelká budova, neznámého účelu. Severní část hradu nesla pouze vysokou hradbu.

Dole pod hradem jsou patrné ještě další středověké stavby. Jedná se většinou o pozůstatky palebných pozic z doby dobývání hradu. Součástí hradního areálu je také rozsáhlý komplex obléhacích prací, které se váží k poslednímu obléhání hradu. Součástí byla palebná postavení těžkých děl, těch velkých bombard, máme zde také postavení lehčích palných zbraní, minimálně dvě prakoviště, a za skalním sukem se původně skrýval takto krytý tábor a ležení. K hospodářství hradu patřila také ještě dnes patrná hráz malého rybníčka, který snad sloužil k napájení dobytka. Hrad Lopata byl přes svoji malou rozlohu, velmi dobře zabezpečen a zřejmě nákladně zařízen, jak o tom svědčí svědectví nálezů z Francových výzkumů.

Hádek háj, rozc.	435 m	1	15,5	
po NS	435 m	0,2	15,7	
cyklo 2640	450 m	1	16,7	
mohylové pohřebiště a zpět.	450 m	0,3	17	

Mohyly neponičené orbou byly v letech 1878 až 1883 prokopány F. X. Francem. Franc prokopal, prozkoumal a popsal 20 mohyl z celkového počtu 42. Ostatní mohyly byly údajně porušené. V některých, kromě pár střepů nenalezl nic. Mohyly se táhnou v širším pásu od JZ k SZ. A jsou rozděleny do dvou skupin. Nálezy spadají převážně do střední doby bronzové.

tvrziště Javor	435 m	0,8	17,8	
-----------------------	--------------	------------	-------------	--

Javor, půdorys tvrziště a pokus o rekonstrukci podoby tvrže.

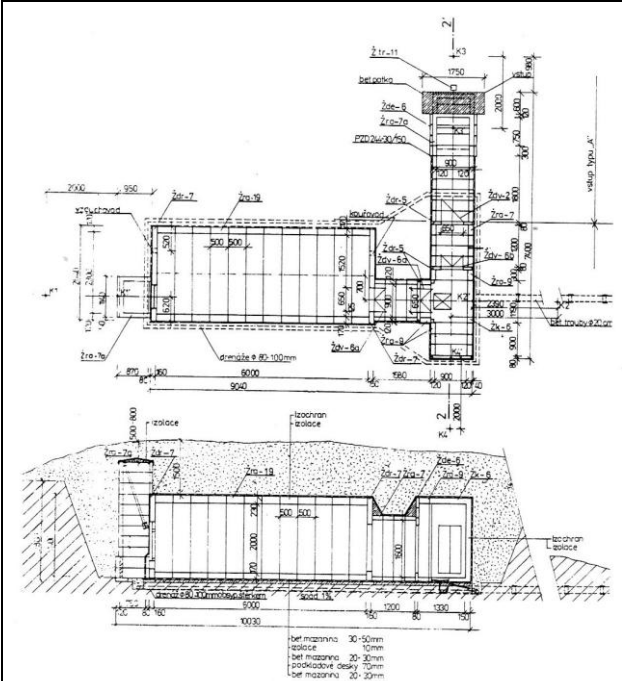
Pahorek tvrže s průměrem osmi metrů je dokola obklopen příkopem a valem, jehož nejhlubší část je na jihovýchodě. Val není kolem dokola, na západě je přerušen, pravděpodobně se zde spoléhalo na ochranu přilehlého rybníka. Na tvrzišti nejsou povrchové stopy po stavbě. Podle typu tvrziště zde pravděpodobně stála dřevěná věž.

Konkrétní zmínka o tvrzi se v písemných pramenech nevyskytuje. Páni z Javora se objevují v listinách mezi roky 1373–1415: Kunrád z Javora jako královský man v roce 1405, kališníci Kunrád a Jaroslav z Javora v roce 1420. Předpokládá se, že Jaroslav sídlící v roce 1427 v Blovicích, panství prodal Olfartovi z Javora, hejtmánovi na Vildštejně, později na Radyni. Při této koupi je uváděn jako svědek Olfartův syn Burjan, který je posledním známým majitelem javorského panství. Potom se stává panství součástí panství porýčského. V roce 1601 jsou ves i tvrž uváděné jako pusté.

Zvoníčkovna	492 m	0,8	18,6	studánka
býv. ves Javor a zpět	460 m	0,4	19	

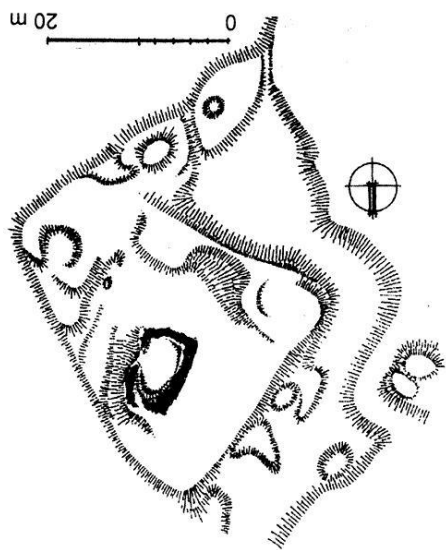
Ve vých. části široké pramenné pánve drobného potoka byla asi ve druhé polovině 13. stol. založena ves Javor. Pozůstatky středověké vesnice v podobě lehce vyvýšených útvarů a mělkých prohlubní, jsou zřetelné na poměrně velké ploše po obou stranách lesní louky, kterou můžeme považovat za místo bývalé návsi. SZ část vsi se dotýká prameniště potůčku, kolem něhož vznikla soustava drobných vodních nádrží (haltýřů) a rybník. Ves měla minimálně šest usedlostí.

U Kostelíka, úkryt ÚŽ 6b	486 m	0,8	19,8	
---------------------------------	--------------	------------	-------------	--

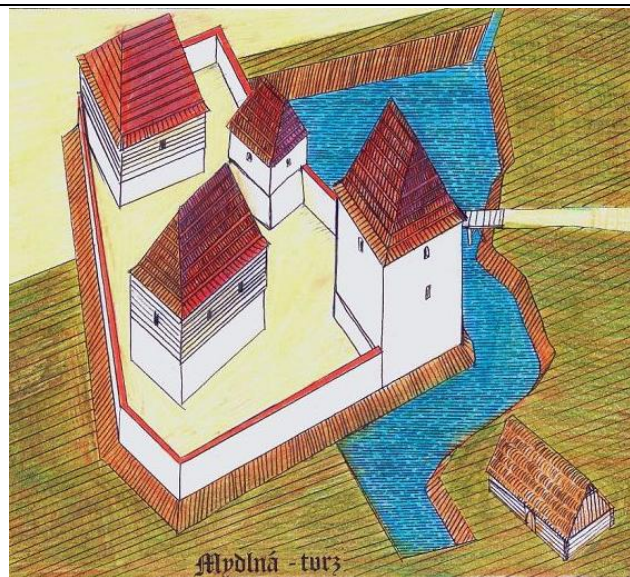

Úkryt typu ÚŽ-6 je představitelem koncepce prefabrikovaných objektů, masově budovaných již od počátku 60. let minulého století ženijními útvary ČSLA a útvary PS nejprve v pevnostní linii polního opevnění při hranici Československa se SRN (tzv. OPO, od r. 1962) a později, v rámci TRHS a zodolňování ZPS, i po celém území republiky. Jedná se o úkryty buď primárně s funkcí pracovní (pro činnost štábů na velitelských stanovištích), nebo odpočinkovou (v místech předpokládaného soustředění vojsk, u bojových palebných postavení). Úkryty pro zdravotnickou službu či větší speciální pracovní úkryty (větší předsíně, dva a více vchodů, 4 dveře Ždv-2) byly označovány jako ÚŽ-7 (dvakrát delší úkr. místnost) a ÚŽ-8 (tříkrát delší místnost oproti ÚŽ-6a). Obdobně z prefabrikátových rámců byly konstruovány i další drobné, palebné objekty a úkryty (KŽ-1, KŽ-2, KŽ-3, KŽ-4, PŽ-1 a později ÚŽ-1, ÚŽ-2, ÚŽ-3), umísťované ovšem pouze na západní hranici v rámci OPO (objekty polního opevnění).

tvrz Mydlná	460 m	0,4	20,2	
--------------------	--------------	------------	-------------	--

Za její první známé majitele jsou považováni Bohuslav a Protiva z Mydlné objevující se ve zprávách z let 1397, 1405 a 1416. Zánik tvrze lze spojovat s poděbradskými válkami. Zbytky tvrze zůstaly zachovány ve velmi dobrém stavu, takřka tak, jak je zformovaly přírodní vlivy po požáru, který bezprostředně zánik sídla způsobil. Podílela se na tom lidová víra, jež považovala pozůstatek paláce tvrze za trosky kostela. Areál tvrze tvoří zhruba lichoběžník k jehož východnímu okraji se kratší stranou váže objekt obdélníkového půdorysu

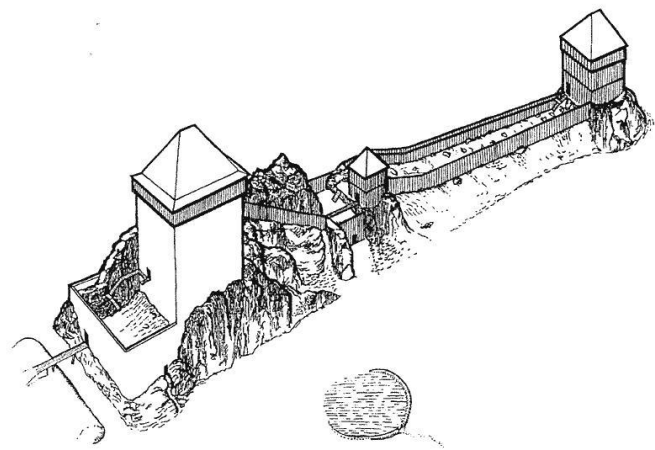
postavený z lomového kamene spojovaného hlínou. Jeho zdi, stojící dosud většinou do výše půldruhé metru, nesly pravděpodobně další podlaží lehčí konstrukce, v níž se pravděpodobně uplatnily i cihly. Do stavení se vstupovalo z nádvoří z jižní strany pískovcovým portálkem, jehož část byla opodál nalezena spolu s menšími zlomky dalších pískovcových ostění. V SZ nároží tvrziště, jenž je vysunuto proti přilehlé planině a které bylo z hlediska obrany nejexponovanější, nalézáme mohutnou, v půdoryse přibližně čtvercovou kupu vypálené mazanice, která se žarem místy tavila. Při obvodu jsou patrné zbytky kamenné podezdívky. Velký kus mazanice zachoval otisk kulatiny, která byla ve stavbě užitá a jejíž průměr činil přibližně 30 cm. Povaha trosek ukazuje na vícepodlažní dřevěnou, či lépe dřevohliněnou stavbu, zřejmě věž, jejíž zánik způsobil požár. Zbytky staveb se zachovaly i při okraji tvrziště nad bývalým rybníkem naproti vchodu do paláce. Pokud lze soudit, byl celý areál obehnan zdi z kamene spojovaného hlínou. Rybník obklopoval tvrz ze dvou stran a další rybník nad ní nadržoval vodu pro napouštění příkopu, uzavřeného k tomu účelu hrázkou s přepadem. V předpolí tvrze byly zjištěny stopy objektů poplužního dvora a v širším okolí pozůstatky vsi, která násilně zanikla před polovinou 15. stol.

necestou východně, 2154	480 m	0,8	21	
Kakejcov	515 m	1	22	pomník padlým

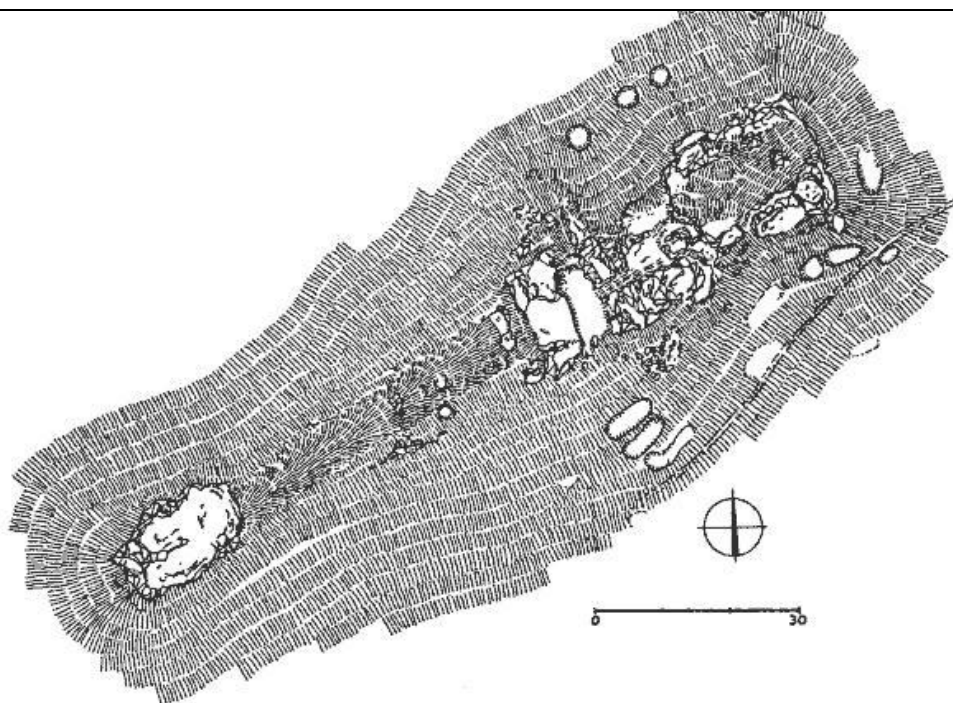
První písemná zpráva pochází z roku 1616. Pomník obětem 1. světové války.
Hospoda Stodola : út.- pá 16:00- 22:00 Asi Gambáč !!?

odpoč. místo U kříže	535 m	1,7	23,7	
Příkosice, trať	520 m	0,4	24,1	potraviny cca 900 m
Příkosice, u hřbitova	535 m	1	25,1	přístřešek
lesní cesta vpravo	555 m	0,8	25,9	
rozc. k Homberku	575 m	0,4	26,3	
hrad Homberk a zpět	594 m	0,4	26,7	

Hrad se poprvé připomíná v r. 1368. Homberští páni měli jen několik poddaných v Příkopicích a Viskách a chudli přílišným rozrodem (jedna ze tří dcer Janova syna Jaroslava se dokonce vdala za koláře v Plzni). Vedli však zřejmě bujný, násilnický život. Dva z nich byli zabiti při rvačkách se sedláky, a to o posvícení v Trokavci a kdesi v Rokycanech. Kromě toho se někteří spolčili se silničními lapky, jako Heřman z Homberka, který byl koncem 14. století při loupeži dopaden lidmi pána z Rožmberka, odsouzen a sťat. Na rozhraní let 1406–1407 proto hrad Homberk oblehlo královské vojsko a jeho majitele Sezemu z Homberka zajalo; později byl popraven. Ostatní prokázali svou nevinu a uhájili homerské zboží před konfiskací králem. Panství patřilo pak skoro do poloviny 15. století jejich potomkům. Z nich někteří vstoupili do služeb bohatých českých pánů, jako Zbyněk z Homberka u Přibíka z Klenové a jeho syn u Zbyňka Zajíce z Házmburka. Kolem poloviny 15. století Homberští vymřeli a jejich zboží připadlo jako odumřelí králi. Jiří z Poděbrad je r. 1457 postoupil Bedřichovi z Donína, který se už předtím v jeho okolí zakoupil. V té době hrad, nevyhovující novým nárokům šlechty na pohodlnější bydlení, rychle pustl a před

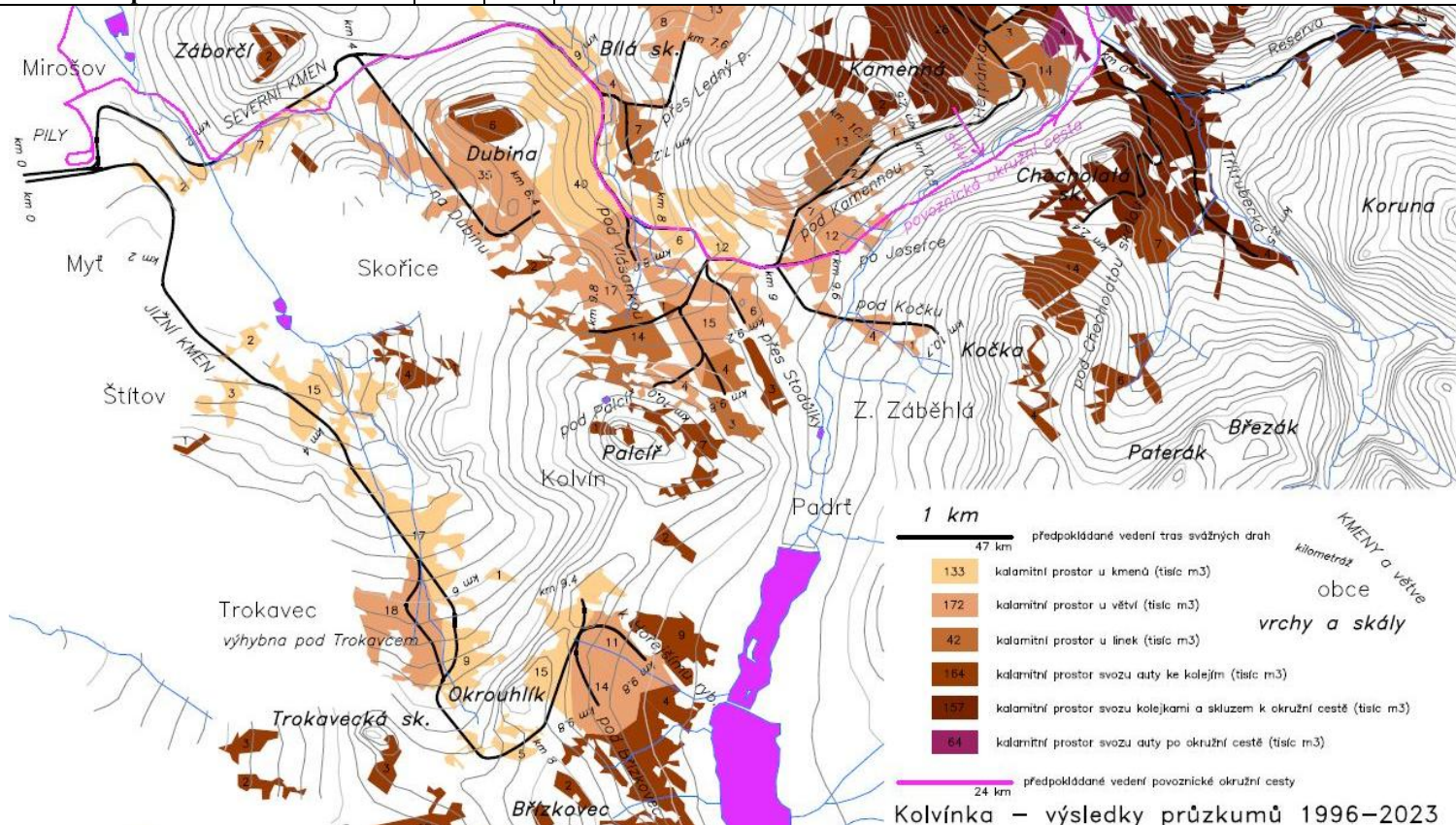
koncem 15. století zanikl. Vlastní skála, na níž hrad stával, nenese již žádné stopy zdiva. Jediným důkazem existence hradu jsou pouze patrné umělé zásahy do skály a časté hmotné nálezy, mezi něž patří také zbytky stavebního materiálu. Pískovec a cihly dokazují, že hrad měl i zdobné prvky. Zbytky přepálené malty dosvědčují zánik hradu požárem. Pokus o vytvoření názorné podoby hradu znesnadňuje zjištění, že část skály byla v minulém století odstřelena. Nejspodnější oddělení skály na východě se zvedá pouhé 3 – 5 m nad podhradní

plošinu. Zbytek jakéhosi valového náspu před tímto čelem hradu ukazuje na možnost existence valu s příkopem. Mírně svažité plocha tohoto oddělení tvoří zhruba čtverec o rozměrech 10 x 10 m a je dnes nejlépe přístupná ze severní strany jakýmsi polozasutým zářezem ve skále, budící dojem přístupové cesty. Na jižní straně je oddělení vymezeno několik metrů vysokou skalní bariérou.. Tento prostor byl zřejmě stísněným hradním nádvořím . Na západě se nádvoří prudce zvedá a navazuje na nejvyšší část skály, která tvoří v podstatě temeno o rozměrech minimálně 10 x 12 metrů, která převyšuje podhradní plošinu o 8 – 12 metrů. Na jižní straně je úzká průrva ve skále, jejíž zapojení do komunikačního schématu hradu není jasné. Asi 4 metry odsud je kout zasekaný do skály, který nejspíš tvořil základ nároží obytné věže. Na temenní část skály navazuje ve směru JZ podélné osy skalisko, jehož nepravidelný a rozeklaný povrch nenesl žádnou stavbu. Při ohledání skaliska lze vysledovat strmou skalní stezku

přimknutou k ploché, možná částečně opracované stěně, sestupující ke tři metry široké skalní průrvě oddělující hradní skálu od úzké šíje, ukončené po padesáti metrech skalkou. Na JZ stěnu příkopu, která je v podélné ose skály jen 1 metr vysoká, navazuje zčásti uměle zarovnaná terasa.

k silnici	570 m	0,4	27,1	
Vísky	565 m	0,4	27,5	pomník padlým
První písemná zpráva pochází z roku 1368. Velkou změnou pro obce v okolí Mirošova bylo zahájení těžby černého uhlí v polovině 19. století. V mirošovské pánvi se těžilo uhlí výborné jakosti a vyváželo se do Uher, Německa, Itálie a Švýcarska. V obci Visky bylo podle pamětníků kolem roku 1890 až 200 obyvatel, 2 hospody, výčep a kořalna. Další rozvoj znamenalo vybudování železniční trati z Rokycan do Mirošova a dále pak do Nezvěstic. V obecní kronice čteme povzdech místního kronikáře nad tím, že nebyla dodržena původní trasa železnice, která měla vést z Mirošova přes Visky a Spálené Poříčí do Nezvěstic. Pro odpor Metropolitní kapituly chrámu sv. Víta v Praze, která odmítla prodat pozemky u Spáleného Poříčí, se železnice vybudovala 3 km od Vísek. V roce 1904 byla těžba uhlí ukončena.				
Pančava	590 m	1	28,5	
V srpnu roku 1866 v Trokavci vyskočil v noci nad stavením č.1 ohnivý kohout, kterému padla za oběť většina stavení ve vsi. Majitelům menších usedlostí byly nabídnuty dva sáhy pozemku za jeden sáh, budou-li budovat obytná stavení kolem silnice z Mirošova do Trokavce, tak vznikla "Pančava". Hopoda ?				
V Rovinách	585 m	0,3	28,8	
Kolvínka vpravo	525 m	1,6	30,4	

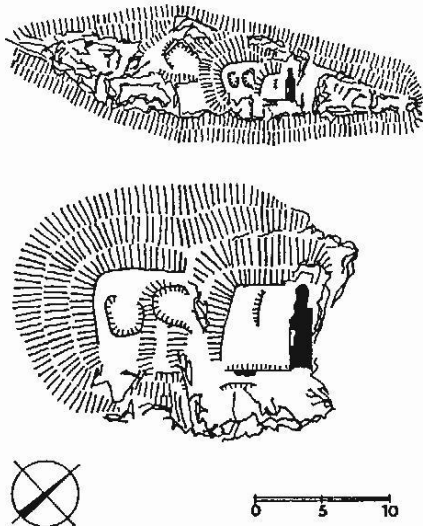
Od konce zimy 1941/42 začaly přípravné práce na stavbě svážných úzkokolejných drah s rozchodem 760 mm ("bosenský" rozchod), stavěly a udržovaly je tzv. hospodářské čtyřubytované na Kolvíně.

Jižní kmen

Od pil jižní kmen překonával komunikaci k Myti a těsně přes silnici z Mirošova na Skořice se stáčil doprava zvláštní nikam nevedoucí cestou, a poté nad Strnadovo mlýnem uhýbal do polí. Mezi Štítovem a Skořicemi v km 2,7 zabíhal do lesa, aby pak přetnul severovýchodně orientovanou louku nad rybníky na Skořickém potoce (před loukou je v krátkém pásu lesa ještě posledních pár otisků pražců). Pak v km 3,7 přecházel silnici z Trokavce do Skořic a v km 4,6 se na dlouhou dobu od silničky Pančava-Kreslovna schoval pod dnešní povrch přímé cesty bývalým kolvínským vojenským cvičišťem. V km 5,5 nenápadně doprava odbočila velká výhybna pod Trokavcem kvůli velké šířce kalamitní plochy. Znovu se připojovala až v km 6,8, to už jsme prošli místo v km 6,1 s otisky pražců a jsme na klikatící se cestě západně od vrchu Okrouhlík. Následoval levý oblouk, který dnešní cesta obchází více zprava, a tak nám nemusí uniknout několik otisků pražců.

Křižovatku, s úzkou asfaltkou od Trokavce k Padrťským rybníkům, tu jižní kmen v km 7,1 překračoval dále na jihovýchod dnešním přímým průsekem. Na jeho konci, kde končilo konstantní stoupání 44 promile (stoupáme konstantně už od asfaltky Pančava-Kreslovna), přicházel levý oblouk a v km 8,2 překračoval jižní kmen sedlo mezi vrchy Okrouhlík a Břízkovec. Šlo o nejvýše položené místo celé sítě svážných drah, 692 m n.m., v jehož okolí se nachází velmi zachovalé zemní těleso. Trasa kmene pak mírně klesala k severovýchodu z levé strany jedné ze skal až po skálu Marie Terezie, kde v km 9,4 jižní kmen končil. V km 9,1 vpravo odbočily větve pod Břízkovec úvratí a napřímo větve k Hořejšímu rybníku.

rozc., vlevo	530 m	0,5	30,9	
Skořický potok	515 m	0,3	31,2	
hrad Dršťka	550 m	0,2	31,4	studánka

Dějiny hradu Dršťky, původně zvaného Ronšperk, souvisí s rodem Dobrohostů z Ronšperka, kteří měli na počátku 14. století statky na Mirošovsku. Hrad se stal r. 1427 vedle Radyně a Lopaty důležitou

oporou Zikmundových vojenských akcí na Plzeňsku. České jméno hradu odvozuje Jaromír Spal od staročeského dřiešcie (větvoví) nebo dřieždie (řídký listnatý les, křoví). Jeho německé názvy vykládá přesvědčivě Václav Bok: název Lozumperk (Losenberg) lze odvodit z polohy hradu na vyčnívajících skalách („los“). Jméno Ramsperk (Ronšperk) je odvozeno od heraldického zvířete majitelů hradu, Dobrohostů z Ronšperka, berana (středohornoněmecky „ram“).

Pro stavbu hradu byly vybrány dva skalní bloky. Na vyšším byla postavena hlavní stavba, věžovitý palác (10 x 10 m) s přihrazeným dvorkem. Na druhém skalním bloku, vlastně na jeho nejvyšší části stála menší stavba, střežící možný přístup útočníků po podlouhlé skále. Od této stavby skála kolmo spadá do stíněného nádvoří, odkud bylo možné po stupňovitém terénu vystoupat k hrazenému dvorku před věžovitým palácem na sousední skále. Ta je od dalších skal oddělena hlubokou průrvou, snad uměle prohloubenou na způsob příkopu. Před linií skal se v téměř rovném terénu nalézala hospodářské zázemí hradu – poplužní dvůr.. Součástí hospodářství byl také rybník, z něhož je patrná 30 m dlouhá hráz. Do hradu se dostal příchodí dál už jenom pěšky, a to patrně po další hrázi malé podlouhlé vodní nádrže, nahrazující na této straně hradu příkop. Tady se zřejmě nacházel na zvýšeném dně proluky mezi oběma skalami vchod v hradbě, uzavírající malé nádvoří. Hradba na této i protější straně nádvoří byla vystavěna ze dřeva na způsob palisády. Přístup k protější hradbě uzavírající nádvoří chránil patrně suchý příkop s valem, navršených velkých kamenů. Příkop je patrný pod nižší hradní skálou jako zahloubený prostor. Prostor k vyšší skále je zasut kamením. Za valem se rozkládal močál. Na nádvoří se pod kolmou skalní stěnou nacházela kovárna. Z nádvoří bylo možné vystoupat k ohrazenému dvorku na nižším oddělení hradní skály. Z něj se dochovaly již jen nepatrné stopy rozesutého zdiva.Z jeho hradeb mohli obránci v případě nebezpečí hájit přístup k věžovitému několikapatrovému paláci.

cyklo 2251, 2252	575 m	0,9	32,3	
Skořice	550 m	1,1	33,4	pomník padlým

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1352. Obec se jmenuje podle kostela, nikoli podle koření, jde tedy o obec lidu Skorových. Kostel sv. Václava byl postaven na skále nad obcí (558 m.n.m.) jako jeden z nejstarších kostelů v Čechách v gotickém slohu, a to někdy kolem r. 1295. Kostel je pak připomínán jako farní k r. 1352. Gotické fragmenty jsou ve zdivu jsou patrné dodnes, zejména v presbytáři. V r. 1667 byl kostel barokně přestavěn .

Stříbrný kámen	540 m	2	35,4	
přímo na žlutou	510 m	0,6	36	

pramen Kundibal	485 m	1,2	37,2	železitý pramen, vyvěrající zpod stromu na pravém břehu potoka Kudibal.
cestou podél lesa	450 m	0,4	37,6	
konec Strousbergovy žel .	435 m	1,4	39	

V úseku mezi mostem přes Klabavu a hájovnou Melmatěj je pak možno v místě jednoho z jeho přerušení dosud spatřit zbytky **ostění bývalého kamenného propustku**. Po přechodu trati na ravou stranu silnice se kompletně dochované těleso dráhy noří do hustého porostu mladých smrků a dále pokračuje opět souběžně se silnicí. V sousedství lesní školky se pak rozšiřuje do pláně pravděpodobně **tříkolejné stanice**, na jejímž východním zhlaví je jasně patrné, že zemní práce zde nikdy nebyly dokončeny a těleso mělo být minimálně o polovinu širší. Po překonání Ledného potoka je trať stále dobře patrná až k okraji lesa u autobusové zastávky Dobřív - chaty, kde její pozůstatky mizí pod areálem dřevovýroby Monhart. Další výrazné zbytky se nachází až za křížením se silnicí v místech dnešních tabulí s označením obce Dobřív. Zde se od silnice odklání JZ směrem násep, který po průchodu okrajem zahrad míří do smrkového lesa. Viditelné pozůstatky končí po 500 metrech na okraji lesa nad hájovnou, známou pod místním pojmenováním Fořtovna. Jak dokládá dobová mapa a současně potvrzují i pamětníci, těleso trati odtud pokračovalo dalších cca 300 m do lokality Nad Sokolovnou, kde se až do poloviny 60. let nacházel na rozhraní lesa a zahrady zářez (dodnes zčásti patrný), ukončený v místě stávající cesty nad novými tenisovými kurty. V uvedeném místě v nadmořské výšce 438 m byly stavební práce ukončeny, aniž Strousbergova železnice dosáhla svého cíle.

silnice č. 117	430 m	0,2	39,2	
pěšina mezi ploty	425 m	0,1	39,3	
lávka přes Klabavu	420 m	0,4	39,7	
Hamr	425 m	0,1	39,8	

Původní dřevěný hamr stál v těchto místech už v 16. století, v roce 1634 byl vypálen švédskými vojsky. K obnovení došlo v roce 1657, poté znovu roku 1702. Dnešní budova pochází z přestavby v letech 1825–1830. Od poloviny 17. století byl trvale v provozu až do roku 1956, poté ještě čtyři roky sloužil jako skladiště. Hamr zpracovával železo na polotovary, za třicetileté války se vyrábělo též nářadí a dělové koule. Od roku 1724 se zde vyrábělo železo na hřebíky, po roce 1945 nářadí a radlice pro pluh. V roce 2020 byla po třech letech dokončena rekonstrukce zařízení, během níž byly opraveny vantroky, vodní kola i hamernická zařízení (kladiva, vrtačky apod.). Obnova stála šestnáct milionů korun a z větší části byla zaplacená díky evropským dotacím. V roce 2021 byla obnova hamru oceněna cenou Patrimonium pro futuro, kterou uděluje Národní památkový ústav. Hamr je zděná přízemní budova obdélníkového půdorysu se třemi vikýři na delší straně, s šindelovou střechou navýšenou dřevěnou nástavbou s okny. Stojí v těsném sousedství hráze Huťského rybníka.

Přilehlý náhon přivádí vodu dřevěným korytem (zvaným vantroky) na vodní kola, která přes transmisní soustavu pohánějí hamernická zařízení. Původně měl hamr pět vodních kol, z nichž jsou funkční tři. Hala má rozměry 32 × 12 metrů. V interiéru lze vidět výhně, hamernická kladiva různých velikostí, brusy, skružovací stroj, vrtačky, lisy a různé nářadí. Vodní kola pohánějí nejen zařízení k výrobě kovaného nářadí, ale i generátor elektřiny. Při návštěvě expozice je možné vidět, jak některá ze zařízení skutečně fungují, kováři např. předvádějí kování hřebů. Třetí sobotu v květnu se zde koná Hamernický den s ukázkami kovářského řemesla a doprovodným programem.

Švédský most	415 m	1,5	40,3	
---------------------	--------------	------------	-------------	--

Jednoobloukový most z lomového kamene. Postaven snad před r. 1379 jako součást přístupové cesty k hamru. Délka 20 m, šířka 4 m, vzepětí nad hladinou 4 m. Na středu socha pravděpodobně sv. Barbory, před vstupem sv. Jan Nepomucký.

Dobřív, bus	415 m	0,3	40,6	bus : 9:06 , pomník padlým
--------------------	--------------	------------	-------------	--

V Dobřívě jsou k vidění pěkné chaloupky (vesnická památková zóna), vynikající **Stará hospoda**, historický most přes Klabavu a funkční hamr. Charakteristickými prvky zdejších obytných stavení jsou dřevěné pavlačky na zápražích a od štítů vybíhající půlkruhovitě šindelové stříšky, kabřince. Štíty samy mívaly typickou brdskou lomenici. V 70. letech 19. století v době působení **H. B. Stroussberga** vznikla v Dobřívě **válcovna**. Po Stroussbergově pádu huť s válcovnou provozoval podnikatel Hopfengartner.

Varianta do Mirošova				
Skořice	550 m			
Strnadův mlýn	470 m	1,3	34,7	
Mirošov, žst.	450 m	2,4	37,1	vlak : 10:07, 11:07